

Ryszard Hycner*, Józef Maślanka*

Możliwości i ograniczenia wykorzystania danych katastralnych w procesie opracowania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**

1. Wprowadzenie

Prawnym narzędziem służącym do skutecznego zarządzania przestrzenią jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określony w Ustawie z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [1], zwany w dalszej części niniejszego artykułu planem miejscowym. Zasady, tryb sporządzania i zakres planu miejscowego oraz jego znaczenie dla budowania lokalnego systemu informacji o terenie opisano w [2]. Opracowanie projektu planu miejscowego to zadanie trudne i często długotrwałe, wymagające zarówno uwzględnienia różnego rodzaju uwarunkowań prawnych i technicznych, jak i zgodnej współpracy wielu instytucji oraz osób, których ustalenia planu dotyczą lub mogą dotyczyć w przyszłości. Wynikiem prac urbanistów i współpracującej z nimi grupy specjalistów z różnych dziedzin i branż jest projekt uchwały rady gminy dotyczący miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Załącznikiem do tej uchwały jest rysunek planu przedstawiający przestrzenne rozmieszczenie zapisów planu i dopełniający treść opisową. Rysunek ten, po publikacji w dzienniku urzędowym województwa, staje się z tekstem uchwały prawem miejscowym, regulującym niekiedy bardzo szczegółowo przeznaczenie terenu i sposoby jego zagospodarowania (art. 4 [1]). Rysunek i tekst planu powinny być ze sobą spójne i nawzajem się uzupełniać. Dotyczy to w szczególności stosowania jednolitego i spójnego nazewnictwa oraz oznaczeń, umożliwiających jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu z projektem tekstu planu (§ 8 ust. 2 [3]). Rysunek planu to w większości jedyne źródło informacji o położeniu elementów planu. Brak odpowiedniej współpracy osób i instytucji zainteresowanych planem miejscowym oraz brak lub nieuwzględnienie istotnych

* Wydział Geodezji Górniczej i Inżynierii Środowiska, Akademia Górniczo-Hutnicza, Kraków

** Pracę wykonano w ramach badań statutowych Katedry Geomatyki

informacji i analiz w projekcie planu może obniżać jego jakość, a nawet spowodować stwierdzenie przez wojewodę nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części, z powodu naruszenia zasad lub trybu sporządzenia planu miejscowego lub naruszenia właściwości odpowiednich organów (art. 28 ust. 1 [1]). Nie do pominięcia są również ewentualne, dotkliwe konsekwencje finansowe dla samorządów lokalnych, jeśli plan zacznie obowiązywać, a błędy zostaną ujawnione dopiero na etapie jego realizacji.

Podstawowym źródłem danych do planu miejscowego i jednocześnie podstawową jego bazą referencyjną jest ewidencja gruntów i budynków (art. 16 [1]). Sieć granic działek ewidencyjnych stanowi swoisty przestrzenny układ odniesienia, pozwalający między innymi właścicielom na łatwe zlokalizowanie i odczytanie z planu miejscowego informacji dotyczących ich nieruchomości. Powiązanie planu z katastrem pozwala z kolei urbanistom na prawidłowe wprowadzenie odpowiednich rozstrzygnięć do rysunku planu, uwzględniających wnioski zainteresowanych osób i instytucji.

Brak kompletnej bazy katastralnej charakteryzującej się odpowiednią jakością lub jej niewłaściwe wykorzystanie w pracach planistycznych może powodować problemy zarówno na etapie prac projektowych, jak i na etapie funkcjonowania uchwalonego planu miejscowego. Autorzy w dalszej części artykułu starali się wskazać na możliwości i ograniczenia stosowania baz katastralnych w pracach planistycznych oraz właściwego interpretowania pozyskanych z nich informacji. Zdaniem autorów odpowiednie wykorzystanie informacji i analiz dokonanych na podstawie baz danych katastralnych pozwala na szybsze i wielowariantowe opracowanie projektów planów miejscowych oraz zapewnia ich odpowiednią jakość.

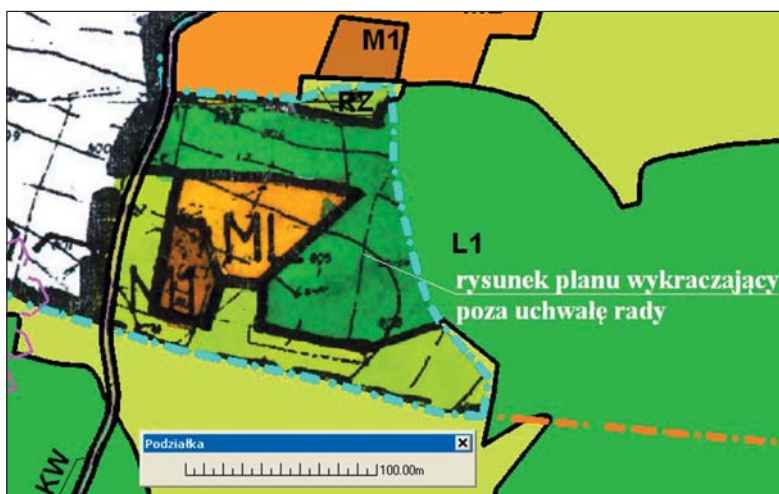
2. Informacje z bazy katastralnej a elementy miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

Do sporządzenia projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego można i należy wykorzystać informacje z bazy katastralnej dotyczące granic opracowania planu, konturów klasyfikacyjnych i użytków gruntowych oraz budynków.

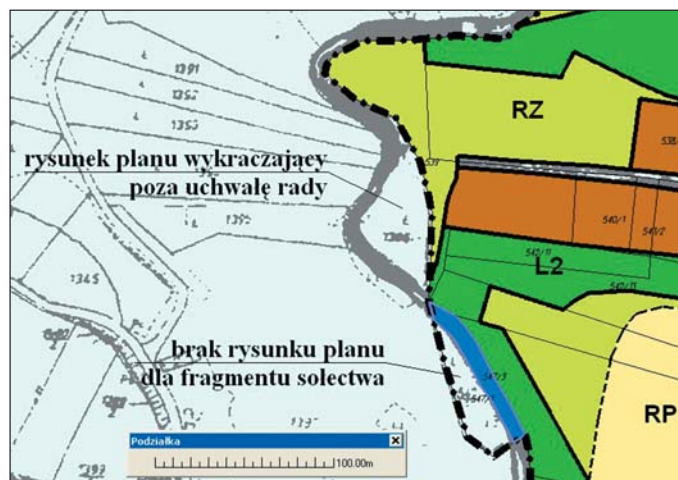
2.1. Określenie granic opracowania planu miejscowego

Zgodnie z art. 15 ustawy [1] projekt planu miejscowego opracowuje się dla obszaru określonego w uchwale rady gminy o przystąpieniu do sporządzenia planu (art. 14) i przedstawionego w załączniku graficznym. Granice obszaru opracowania planu pokrywają się zwykle z granicami administracyjnymi wsi lub obrębów ewidencyjnych. W miastach, dla których plany sporządzane są najczęściej etapami obejmującymi niewielkie obszary, granice planów pokrywają się z granicami dzia-

łek ewidencyjnych lub osiami ulic, a nawet osiami linii kolejowych. Przekroczenie granic opracowania lub brak planu miejscowego dla części obszaru objętego uchwałą rady gminy jest naruszeniem prawa (art. 28 ust. 1 [1]). W praktyce dosyć często spotyka się niestety tego rodzaju sytuacje, których przykłady przedstawiają rysunki 1 i 2.

Rys. 1. Ilustracja przypadku błędnego przekroczenia granicy sołectwa na rysunku obowiązującego planu miejscowego

Rys. 2. Ilustracja przypadku braku zgodności rysunku planu z granicami sołectwa przewidzianego w uchwale rady gminy do opracowania planu miejscowego

Analizując przyczyny częstych i dużych różnic pomiędzy zasięgiem rysunków planów miejscowych a uchwałami rad gmin określających obszar planu, można wskazać na kilka podanych niżej powodów:

- stosunkowa mała świadomość urbanistów o konieczności sporządzania obecnie rysunków planów miejscowych charakteryzujących się wysoką, wręcz „geodezyjną” dokładnością, wynikająca między innymi z wieloletnich, niekorzystnych doświadczeń biur projektowych (plany wykreślane były ręcznie na podstawie map topograficznych w skalach: 1:10 000, bez ścisłego odniesienia do granic działek ewidencyjnych);
- trudności z wykorzystaniem analogowych map ewidencyjnych sporządzanych często nie w sekcyjnym kroju prostokątnym układu „1965”, ale w tak zwanym kroju obrębowym lub też w układach współrzędnych byłych katastrów: pruskiego i austriackiego (na przykład w układach: lwowskim, węgierskim i wiedeńskim);
- niezgodności w przebiegu granic obrębów wykazanych w operatach ewidencyjnych spowodowane brakiem uzgodnienia styków obrębów (rys. 3);
- niezgodności w przebiegu granic obrębów pomiędzy mapą zasadniczą a mapą ewidencyjną;
- niezgodności w przebiegu granic jednostek podziału administracyjnego kraju pomiędzy mapą ewidencyjną a mapą topograficzną;
- niski stopień informatyzacji map ewidencyjnych;
- wysoki koszt pozyskania przez gminy z powiatowych ośrodków dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej danych ewidencyjnych w postaci cyfrowej, po nowelizacji art. 24 Prawa geodezyjnego i kartograficznego [4].

Przykład dużej kolizji granic obrębów ewidencyjnych przedstawia rysunek 3. Granice obrębu ewidencyjnego objętego scaleniem w latach 80. ubiegłego wieku zostały skorygowane do ówczesnego przebiegu potoku granicznego. Nie zmieniono jednak w operacie ewidencyjnym granicy przyległego obrębu, która na mapie również biegnie po potoku, tyle że według jego położenia ustalonego prawdopodobnie w końcu XIX wieku.

Ciekawą sytuację pod względem prawnym przedstawia rysunek 4. Granica państwa przebiega środkiem rzeki granicznej, co pokazuje aktualna mapa topograficzna (kolor jasny). Sytuacja na mapie ewidencyjnej jest inna, zgodna z przebiegiem rzeki sprzed wielu lat. Sporządzanie planu miejscowego dla tego terenu może rodzić określone wątpliwości prawne i spore problemy natury praktycznej.

2.2. Ewidencyjna baza konturów klasyfikacyjnych i użytków gruntowych jako źródło analiz dotyczących użytkowania gruntów

Jedną z wielu analiz (studiów) przestrzennych wykonywaną na potrzeby opracowania projektu planu miejscowego jest analiza klasyfikacji gleboznawczej oraz użytkowania gruntów. Dane potrzebne do sporządzenia tej analizy powinny pochodzić głównie z ewidencji gruntów i budynków. Przy wykorzystaniu funkcji dostępnych w systemach informatycznych służących do prowadzenia ewidencyjnej bazy danych można sporządzić w szybki i łatwy sposób wyżej wspomniane studium oraz wykonać jego zobrazowania na numerycznych mapach ewidencyjnych. Na tym etapie prac pojawiają się jednak w praktyce podane niżej problemy, znacznie utrudniające wykonanie tego zadania:

- brak w ewidencji gruntów i budynków aktualnej bazy klasoużytków,
- brak kompletnej, wektorowej bazy klasoużytków,
- rozbieżności w zakresie użytków gruntowych i klas gleboznawczych pomiędzy numeryczną mapą ewidencyjną a bazą opisową ewidencji (rejestrem gruntów).

W wypadku większości obrębów ewidencyjnych w Polsce baza użytków gruntowych i związana z nią baza klasyfikacji gleboznawczej jest bardzo nieaktualna. Opóźnienia w aktualizacji danych sięgają niekiedy kilkudziesięciu lat i wynikają głównie z niskich nakładów finansowych na aktualizacje okresowe ewidencji oraz z nieprzykładania odpowiedniej wagi do tego zakresu danych ewidencyjnych (tab. 1).

Analizy wykonane obecnie na potrzeby opracowania warunków technicznych modernizacji ewidencji gruntów i budynków wskazują, że stopień zdezaktualizowania użytków na mapach ewidencyjnych wynosi około 40% [5–7].

Tabela 1. Zestawienie liczby budynków, znajdujących się na nieprawidłowych użytkach gruntowych

Lp.	Nazwa jednostki ewidencyjnej	Ogólna liczba budynków	Liczba budynków położonych na niepoprawnych użytkach	Udział [%]
1	Gmina Biskupice	5675	2000	35
2	Gmina Brzeźnica	6862	2340	34
3	Gmina Tomice	2931	1230	42

Źródło: [5–7]

Ogromne zaległości i zaniedbania w tej dziedzinie ujawniły się z całą ostrością i stały się powszechnie znane w 2003 roku po nowelizacji w dniu 10 października 2002 r. ustawy o podatku rolnym [8]. Nowelizacja ta w większym stopniu niż dotychczas oparła naliczanie podatków na rodzajach użytków gruntowych wykazanych w ewidencji. Według znowelizowanej ustawy płatnikami podatku rolnego, wielokrotnie niższego niż podatek od nieruchomości, stały się od 1 stycznia 2003 r. również te osoby, które nie będąc posiadaczami gospodarstwa rolnego (ponad 1 ha fizycznego lub przeliczeniowego użytków rolnych [8]), posiadają grunty sklasyfikowane w ewidencji gruntów i budynków jako użytki rolne lub jako grunty zadrzewione i zakrzewione na użytkach rolnych. Takie rozstrzygnięcie spowodowało, że przy wyżej wspomnianej dezaktualizacji map ewidencyjnych w zakresie użytków gruntowych, dochody gmin spadły niekiedy nawet o 50÷70%. Brak w ewidencji aktualnych informacji o użytkowaniu gruntów wywołał też pewne napięcia w społecznościach lokalnych, wynikające z poczucia braku sprawiedliwego sposobu naliczania podatków, opartego na niewiarygodnych danych ewidencyjne. Samorządy lokalne chcąc zapewnić sobie odpowiednio wysokie dochody z podatków oraz sprawiedliwy ich wymiar, same zasilają obecnie, i to dosyć znacznie, fundusze starostw powiatowych przeznaczone na modernizację ewidencji. Przykładem są choćby działania władz miasta Zakopanego i gminy Wadowice, polegające na uruchomieniu cennych mechanizmów, pozwalających na podniesienie jakości baz danych ewidencyjnych, a następnie ich wykorzystaniu do różnych celów, w tym do opracowań planistycznych.

Kolejną sytuacją, która uświadomiła samorządom lokalnym i właścicielom nieruchomości konieczność aktualizacji bazy konturów klasyfikacyjnych i użytków gruntowych, była nowelizacja z września 2004 ustawy o gospodarce nieruchomościami [9]. Zgodnie z art. 92 znowelizowanej ustawy [9] elementem decydującym o trybie i możliwości podziału nieruchomości – w przypadku braku planu miejscowego – jest sposób jej wykorzystania określony poprzez rodzaje użytków gruntowych wykazanych w katastrze nieruchomości. Te zapisy ustawy [9] pozwalają w praktyce na systematyczną weryfikację i korygowanie danych o użytkach na terenach zabudowanych i zurbanizowanych.

Podobny mechanizm, i to na dużą skalę, został uruchomiony w odniesieniu do użytków rolnych położonych na terenach wiejskich. Wobec niskiego stopnia informatyzacji map ewidencyjnych dla terenów wiejskich oraz wyżej wspomnianej dezaktualizacji ich treści, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR) we współpracy z Głównym Urzędem Geodezji i Kartografii zleciła w ostatnich latach wykonanie opracowania pt. *Modernizacja i budowa baz danych Systemu Identyfikacji Działek Rolnych (LPIS), w tym opracowanie postaci wektorowej danych graficznych z integracją z częścią opisową*. Bazą referencyjną dla systemu LPIS stała się w Polsce ewidencja gruntów i budynków. Na modernizację ewidencji przeznaczono ogromne środki finansowe, co pozwoliło na szybkie przeniesienie map ewidencyjnych do postaci cyfrowej i aktualizację wykazanych na nich użytków na podstawie ortofoto-

mapy. Niestety niektóre założenia przyjęte w warunkach technicznych dla systemu LPIS oraz przeciągające się zakończenie tego projektu chwilowo bardzo ograniczają możliwość korzystania z jego wyników.

Wykazane powyżej liczne uwarunkowania natury prawnej i finansowej pozwalają na stwierdzenie, że wkrótce ewidencja gruntów i budynków dysponować będzie w zakresie użytków gruntowych i klas gleboznawczych danymi o odpowiedniej jakości, umożliwiającymi sprawne wykonanie wiarygodnych analiz, wspomnianych na wstępie tego podrozdziału, niezbędnych w procesie opracowania projektu planu miejscowego. Pewne rozwiązania prawne przyjęte z zakresu użytków gruntowych w rozporządzeniu z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków [10] oraz w instrukcji G-5 [11] sprawiają jednak, że dane te należy wykorzystywać do prac planistycznych ostrożnie, z pełną świadomością ich specyfiki i prawnego znaczenia. Jednym z przykładów takiej sytuacji jest zaliczanie do terenów przemysłowych, oznaczonych na mapach symbolem „Ba”, zarówno gruntów zajętych pod budynki i urządzenia służące bezpośrednio produkcji przemysłowej, jak i ujęcia wody, oczyszczalnie ścieków, stacje transformatorowe oraz bazy transportowe i remontowe (załącznik nr 6 do rozporządzenia [10]). Innym przykładem jest oparcie w rozporządzeniu w sprawie ewidencji gruntów i budynków [10] definicji użytku lasu („Ls”) wprost na art. 3 ustawy o lasach [12]. Powoduje to konieczność wykazywania na mapach ewidencyjnych jako lasów nieruchomości położonych w centrach miast, które wykorzystywane są przez Dyrekcyjne Lasów Państwowych do celów typowo biurowych.

Niektóre uregulowania prawne, wprowadzane do ewidencji gruntów i budynków pod presją doraźnych interesów podatkowych lub statystycznych, powodują zarówno zniekształcenie źródłowych danych ewidencyjnych dotyczących użytków gruntowych, jak i ewentualnych analiz wykonywanych na ich podstawie. Autorzy sugerują powrót w ewidencji do określania grup i rodzajów użytków gruntowych według kryteriów przyrodniczych, przedstawionych między innymi w normie resortowej ustanowionej zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 4 maja 1955 r. [13]. Zaprezentowany tam podział użytków gruntowych na grupy, rodzaje, typy i odmiany wynikał odpowiednio z:

- celów użytkowania (na przykład: użytki rolne, użytki leśne, użytki pod wodami);
- sposobów użytkowania (na przykład: grunty orne, ogrody, łąki, pastwiska);
- właściwości przyrodniczych (na przykład: łąki mineralne, łąki torfowe);
- charakteru i sposobu zagospodarowania (na przykład: łąki mineralne użytkowane, łąki mineralne nie użytkowane).

Takie podejście do zasad określania użytków gruntowych ma swoje uzasadnienie w powszechnym wykorzystywaniu w Polsce baz danych ewidencji gruntów i budynków do różnych celów, w tym do realizacji wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej [14].

2.3. Funkcja budynków ujawniana w ewidencji gruntów i budynków w aspekcie prac planistycznych

Jednym z elementów wymaganych w procesie opracowania projektu planu miejscowego jest informacja o funkcjach i parametrach budynków. Wynika to z zakresu przedmiotowego planu miejscowego określonego w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [1]. Funkcję budynków ujawnia się w ewidencji gruntów i budynków zgodnie z § 65 ust. 1 rozporządzenia [10]. Sposób określenia funkcji budynków wynika – zgodnie z § 65 ust. 2 rozporządzenia [10] – z klasyfikacji środków trwałych (KŚT) wprowadzonej na podstawie przepisów o statystyce publicznej [14] (tab. 2). Powyższe rozwiązania prawne, oparte na przepisach statystycznych określających zagregowane kryteria klasyfikacji środków trwałych, mają swoje różnorodne, liczne i niestety bardzo negatywne, konsekwencje dla wiarygodności funkcji budynków wykazywanych w ewidencji.

Tabela 2. Wyciąg z klasyfikacji środków trwałych

Symbol KŚT			Wyszczególnienie
grupa	podgrupa	rodzaj	
1	10	107	<p>Budynki oświaty, nauki i kultury oraz budynki kultury fizycznej Rodzaj ten obejmuje ogólnodostępne obiekty kulturalne, muzea i biblioteki, przedszkola, szkoły, placówki, szkoły wyższe, budynki instytucji badawczych oraz budynki sportowe, w tym:</p> <ul style="list-style-type: none"> – kina, sale koncertowe, opery, teatry itp., – sale kongresowe, domy kultury i wielozadaniowe sale wykorzystywane głównie do celów rozrywkowych, – kasyna, cyrki, teatry muzyczne, sale taneczne i dyskoteki, estrady itp., – muzea, galerie sztuki, biblioteki i centra informacyjne, – budynki archiwów, – budynki przedszkolne i szkolne, – budynki szkół wyższych i placówki badawcze, laboratoria badawcze, – budynki placówek oświatowo-wychowawczych, pracy pozaszkolnej oraz kształcenia ustawicznego, – stacje meteorologiczne i hydrologiczne, budynki obserwatoriów, – budynki przeznaczone dla imprez sportowych w halach, – zadaszone trybuny do oglądania sportów na świeżym powietrzu, – schroniska dla zwierząt. <p>Rodzaj nie obejmuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> – parków rozrywkowych i wypoczynkowych – rodzaj 290, – obiektów budowlanych wpisanych do rejestru zabytków i objętych indywidualną ochroną konserwatorską – rodzaj 109, – internatów, które są odrębnymi budynkami szkół, burs oraz domów studenckich – podgrupa 11, – boisk sportowych przeznaczonych do sportów na świeżym powietrzu, np. odkrytych kortów tenisowych, odkrytych basenów itp. – rodzaj 291.

Źródło: [14]

Zgodnie bowiem z KŚT [14] do jednego rodzaju budynków o nazwie „budynki transportu i łączności” (symbol 102 wg KŚT, oznaczenie na mapie ewidencyjnej „t”) zaliczane są zarówno budynki dużych lotnisk, dworców kolejowych, dworców autobusowych, jak i małe, przydomowe garaże. Do tego samego rodzaju (nr 102) co wyżej wymienione budynki dworców zaliczane są też budynki stacji nadawczych radia i telewizji, central telefonicznych czy wreszcie zwykłe budki telefoniczne.

Niefortunne zastosowanie KŚT do określania funkcji budynków wykazywanych w ewidencji widać jeszcze wyraźniej na przykładzie tych budynków, które zaliczane są do rodzaju: „budynki oświaty, nauki i kultury oraz budynki kultury fizycznej” (rodzaj 107 wg KŚT, oznaczenie na mapie „k”). Do tego rodzaju nie są zaliczane nie tylko budynki kościołów, tradycyjnie oznaczane na mapach literą „k”, ale również budynki wpisane do rejestru zabytków i objęte indywidualną ochroną konserwatorską (zob. tab. 2). Tego typu budynki zgodnie z KŚT należy wykazywać jako „inne budynki niemieszkalne” (kod 109 wg KŚT, oznaczenie „i” na mapach ewidencyjnych). W rodzaju 107 spotkamy natomiast budynki kasyn, cyrków, zadaszone trybuny sportowe, a nawet schroniska dla zwierząt. Autorzy pomijają tu celowo rozważania, czy powyższe obiekty budowlane można uznać za budynki. Analiza funkcji budynków wykonana do celów planistycznych, oparta na takich danych, doprowadzi nieuchronnie do fałszywych, a nawet kompromitujących wyników. Wyraźnie jednostronne podejście w przepisach ewidencyjnych do sposobu określania funkcji budynków, widoczne na przykładzie wyżej podanych przypadków, jest niezrozumiałe w świetle roli i zadań ewidencji gruntów i budynków oraz krajowego systemu informacji o terenie, o których mowa art. 21 i art. 5 ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne [4].

Tabela 3. Wyciąg z rozszerzonego słownika funkcji budynków, stosowanego w systemie informatycznym EGB V WIN firmy Geobaza

Rodzaj wg KŚT	Podrodzaj	Wyszczególnienie
102	1021 1022 1023 1024 1025 1026 1027 1028 1029	Budynki transportu i łączności Dworce, lotniska, porty Budynki kontroli ruchu powietrznego Budynki stacji nadawczych RTV Budynki central telefonicznych Centra telekomunikacyjne Hangary lotnicze Budynki garaży Budynki latarni morskich Pozostałe

Mając na uwadze dużą liczbę danych i spore zawansowanie prac modernizacyjnych dotyczących ewidencji gruntów i budynków oraz trudności z uzgodnieniem z zainteresowanymi resortami nowych, innych przepisów prawnych w zakresie określania funkcji budynków, autorzy proponują wprowadzenie do ewidencji możliwości dodatkowego, fakultatywnego wykazywania w bazach ewidencyjnych podrodzaju funkcji budynku, zgodnego z treścią tabeli wchodzącej w skład KŚT [15]. Takie rozwiązanie jest również zgodne z systemem informatycznym EGB V WIN firmy Geobaza z Lęborka (zob. tab. 3), który wykorzystywany jest do prowadzenia ewidencji w większości starostw powiatowych w Polsce.

3. Wnioski

Znaczenie i rola katastru w procesie opracowania projektu planu miejscowego jest nie do przecenienia. Autorzy wskazali w artykule na niską niekiedy jakość danych katastralnych i przedstawili te uwarunkowania oraz mechanizmy natury prawnej i ekonomicznej, które pozwalają na szybką weryfikację danych i podniesienie ich jakości, a tym samym na skuteczniejsze ich wykorzystanie do opracowań planistycznych.

Zagrożeniem dla zakresu i jakości oraz możliwości zastosowań baz danych ewidencyjnych są niektóre uregulowania prawne, stworzone pod presją doraźnych potrzeby niektórych resortów lub na użytek określonych zadań. Jednym z elementów usprawniającym prace planistyczne i pozwalającym na uniknięcie różnych błędów, jest umiejętnie wykorzystanie baz danych katastralnych oraz funkcji i analiz, jakie obecnie oferują systemy informatyczne wykorzystywane do ich prowadzenia.

Literatura

- [1] Ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.
- [2] Hycner R., Maślanka J.: *Plan zagospodarowania przestrzennego jako podstawa lokalnego systemu informacji o terenie*. Geomatics and Environmental Engineering, vol. 1, no. 2, 2007, s. 31–43.
- [3] Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Dz. U. Nr 164, poz. 158.
- [4] Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. Prawo geodezyjne i kartograficzne. Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2027 z późn. zm.

- [5] Maślanka J.: *Warunki techniczne modernizacji ewidencji gruntów i budynków z założeniem ewidencji budynków i lokali dla jednostki ewidencyjnej Biskupice*. Wieliczka, styczeń 2007 r. (opracowanie niepublikowane, wykonane na zlecenie Starostwa Powiatowego w Wieliczce).
- [6] Maślanka J.: *Warunki techniczne modernizacji ewidencji gruntów i budynków z założeniem ewidencji budynków i lokali dla jednostki ewidencyjnej Brzeźnica*. Wadowice, czerwiec 2007 r. (opracowanie niepublikowane, wykonane na zlecenie Starostwa Powiatowego w Wadowicach).
- [7] Maślanka J.: *Warunki techniczne modernizacji ewidencji gruntów i budynków z założeniem ewidencji budynków i lokali dla jednostki ewidencyjnej Tomice*. Wadowice, czerwiec 2007 r. (opracowanie niepublikowane, wykonane na zlecenie Starostwa Powiatowego w Wadowicach).
- [8] Ustawa z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym. Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969 z późn. zm.
- [9] Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami. Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603 z późn. zm.
- [10] Rozporządzenie Ministra Rozwoju Regionalnego i Budownictwa z dnia 29 marca 2001 r. w sprawie ewidencji gruntów i budynków. Dz. U. Nr 38, poz. 454.
- [11] Instrukcja G-5: *Ewidencja gruntów i budynków*. Zarządzenie Głównego Geodety Kraju nr 16/2003 z dnia 3 listopada 2003 r. Warszawa 2003.
- [12] Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o lasach. Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435.
- [13] Norma resortowa ustanowiona zarządzeniem Ministra Rolnictwa z dnia 4 maja 1955 r.: *Tabela użytków gruntowych*. Biuletyn Ministerstwa Rolnictwa Nr 12, poz. 67.
- [14] Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności. Dz. U. Nr 10 z 2004 r., poz. 76.
- [15] Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie klasyfikacji środków trwałych. Dz. U. Nr 112, poz. 1317.